

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriæ, 1669

XV. Dissolvuntur nonnullæ circa præfatam indulgentiarum materiam
dubitationes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

CAPUT XV.

Dissolvuntur nonnullæ circa præfatam indulgentiarum materiam dubitationes.

282.

Curioso
satisht
querito.

Tom. 4. in
3. Part.
Tract. de
indu'g. disp.
52. sect. 1.
num. 7.

QUÆRITUR *primò*, utrùm si quis ab alio impediatur per meritum, qui cadat in constantem virum, aut alia via, ne efficiat, quæ præscripta fuerunt pro lucro indulgentiarum, verbi causa, ne confiteatur peccata, aut Ecclesias visitet, &c. indulgentias nihilominus lucretur?

RESP. Secundùm rigorem speculationis, non lucrari, quia indulgentia alligata est tali operi, nec aliter fuit concessa. Sic videtur sentire Suarez, dum ait, eum qui per vim, aut multitudinem arcetur ab ingressu templi, non satisfacere pro indulgentia. Nollet tamen pluries in superioribus laudatus Irenæus à S. Jacobo, loc. cit. sentiendo de DEO in bonitate, qui præparationem cordis, voluntatemque respicit, cum ad ampliora vires non suppetunt, existimat lucrari, maximè si impedimentum alius apponat animo frustrandi tali indulgentia.

Hinc pariter infert, si quis alteri mortis in articulo sacrum Scapulare eriperet, ne Sabbatinam lucraretur, aut æternum evaderet incendium, eum propterea DEIPARÆ Virginis protectione atq; suffragijs non fore privandum.

283.

Confrater
deceptus
à Confessa-
rio circa
præstanda
necessar'ò
pro lucranda
indulg.
an illam
obtineat?

Duo advertenda in

QUÆRITUR *secundò*, quid si Confessarius, aut alius, qui conscientia consilia edere soleat, pœnitentem in consultatione decipiat, sive ex ignorantia, sive ex malitia: verbi causa, respondendo necessariam non esse confessionem, cum absolutè sit necessaria? **RESPONDET** ad hoc præfatus P. Irenæus, tutum esse pœnitentem, & lucrari indulgentiam. Ratio est, quod intuitu illius, qui petit consilium, voluntas Principis censetur esse talis, qualis dicitur ab interprete ejusmodi, sive authenticè, & cum autoritate Principis, sive ut Doctor, legisque, de qua agitur, peritus respondeat. Nam utroque in casu unicam cum Principe facit personam, legisque aliqujus interpretatio censetur eadem esse cum lege.

Duo tamen animadvertenda hic sunt. *Primum*, quod pœnitentia alia via non possit errorem detegere, quantum est necesse ad ignorantiam

rantiam moraliter inculpabilem. *Secundum*, hominem non affectaverit in Consiliarium, cujus doctrinam, aut conscientiam sciret suspectam. Tunc enim utrobique ignorantia affectata, vel crassa reum magis faceret, quam excusaret. Nec refert, quod peccet Consiliarius huiusmodi, nam illius peccatum poenitenti non nocet: cum sola Consiliarij ratione exterius manifestata regatur, non autem eiusdem voluntate interius depravata. Quae doctrina videtur vera non modo de indulgentijs, sed de quolibet alio morali negotio, etiam in materia justitiae, ut quis excusetur à restitutione &c. EXCIPIO materiam Sacramentorum, quaeque ad ea spectant, quorum examen remitto ad Theologos *Tertia parte summa S. Thomae*. Ex dictis sequitur Confratrem Sabbatino beneficio minimè spoliandum, etsi de consilio boni & litterati Confessarij Horas omiserit. Ita Irenaeus.

hoc casu monentur.

QUAERES *tertiò*, utrum unus Confrater possit consequi pro alio Confratre indulgentias? RESPOND. negativè. Ratio huius est, quia alteri indulgentias, tibi, ob visitationem v. g. Ecclesiae S. Pauli, vel ob quid simile à Papa concessas, lucrari, esset illi applicare merita Christi, quod solius est Pontificis, secundum D. Thom. in 4. *sent. dist. 20. quest. 31. art. 1.* & Richard. in 3. *dist. 10.* Nec refert, si dicas: indulgentiae sunt concessae aequaliter pro omnibus Confratribus, ergo consequi indulgentiam pro alio, non erit applicare ipsi merita Christi: quia jam sunt applicata à summo Pontifice, sed exequi pro ipso opus injunctum pro obtinenda indulgentia. Ad hoc enim respondetur, quod opera pro consequenda indulgentia ita injunguntur, ut sint personaliter implenda, ut notant Rodriguez in *Bull. Cruciat. §. 8. num. 14.* Graf. *lib. 2. Append. cap. 5. num. 62.* Homobon. *Par. 2. Exam. Eccles. Tract. 8. q. 21.* Armilla *Verb. indulgentia num. 19.* Mercer. *de Sacram. quest. 27. supplem. art. 4. dub. 1. quest. 21.* Lambert. 3. *Part. Tom. 3. disp. 5. de indulg. art. 3. quest. 3.* Duvall. 2. 2. *Tract. de indulg. part. 1. dub. 3. Conclus. 3.* Villalob. 1. *Part. sum. Tract. 26. difficult. 15. num. 1.* & alij communiter. Ideo neque hoc pacto potest quis pro alio applicare indulgentias, exercendo scilicet pro ipso opera injuncta. EXCIPIENDA sunt tamen illa opera, quae ita possunt ministerialiter per alium exerceri, ut, hoc non obstant, ad huc sint opera ipsius committentis, ut esset erogatio elemosynae, ut advertunt etiam Mercerus & Villalob. *citati*, Navar. in

284.

Non potest unus Confrater pro alio indulg. consequi.

Miscell.

Miscell. de Rosar. Bossius. sect. 4. de jubil. casu 8. num. 15. Bonacina. disp. 6. de Sacram. quest. 1. punct. 5. num. 24.

285.

Peccans
sub spe in-
dulg. eas
consequi-
tar.

QUÆRITUR quarto, An peccans sub spe indulgentiarum Confraternitatis possit eas consequi?

RESPOND. poterit quidem secundum sententiam Navarii, in *Miscell. de Oration. num. 6. q. 3.* ubi tamen id limitat, quando in Bulla concessionis indulgentiarum diceretur, *ne spe illarum peccantes, &c.* & in *consil. 10. incip. quæritur. num. 3. de privilegio lib. 5.* sequitur Graff. *suarum Decis. lib. 1. part. 1. cap. 13. num. 59.* & est communis fere omnium sententia, dum loquuntur de eo, qui incidit in reservata, spe obtinendæ absolutionis virtute jubilæi, aut alterius facultatis seu indulti. Ita Sylvester *verb. indulgentia num. 28. Corduba lib. 5. de indulg. quest. 37. propos. 3.* Rodriguez in *Bullam Cruciat. §. 9. n. 97.* Zerola *lib. 2. de Iubilæo cap. 3. quest. 3.* Conrad. *part. 1. Resp. quest. 208.* LAVOR. *part. 1. de jubil. cap. 21. num. 63.* Acosta in *Bull. Cruc. quest. 33.* Leonius *part. 2. de jubil. cap. 14.* Ledesma *part. 1. sum. cap. 13. de penit. dub. 10. post. 1. conclus. Villalob. part. 1. sum. Tract. 27. claus. 9. §. 2. num. 19.* & alij. Spes enim in peccante obtinendæ veniæ, aut remissionis, includit virtualiter propositum emendationis, sed ideo non inducit novum peccatum, sed præsens minuit, ut notat D. Thom. *22. quest. 21. art. 1. ad 3.*

286.

QUÆRITUR quinto, An indulgentia concessa visitanti Ecclesiam &c. pluries eadem die obtineri queat? Licet hujus quæst. solutio ex his, quæ supra non semel inuimus, & tetigimus, constare possit, juvat tamen hic aliorum circa hoc sententiam audire. Gemin. & alij in *Cap. fin. de penit. & remiss.* Navarrus in *Tract. de jubil. & indulg. Notab. 31. num. 36.* qui plures, & ipsum S. Thomam in *4. dist. 20. q. 1. art. 3. ad 4.* pro hac opinione adducit, respondent semel tantum posse talem indulgentiam quempiam consequi. Alij tamen absolute tenent, toties acquiri indulgentiam, etiamsi sit concessa pro tali die, quoties exercetur opus injunctum. Ita Cardin. in *Clement. 1. verb. Quibus. quest. 3. de privileg. & in Clement. 2. verb. Ad hoc. q. 2. de penit. & remiss.* Rosella *verbo indulgentia, num. 12.* Angel. *num. 4.* Nugnus in *3. part. Tom. 2. Tract. de Bull. Bonacina de Sacram. disp. 6. q. 1. punct. 1. num. 32.* Villalobos in *Summ. Tom. 1. Ægidius Trullench in Bull. Cruc. lib. 1. dub. 4. Diana Tract. 12. de indulg. resol. 45. & part.*

Part. 1. resol. 104. Tract. 11. Rodriquez in Bull Cruc. §. 8. num 15. Vega 1. part. Summ. cap. 7. casu 30. Gobat de indulgent part. 2. cap. 5. n. 349. fundaturque hæc opinio in probabilissima ratione. Quia quando verba, quibus conceditur indulgentia, non continent aliquam restrictionem ad unicam vicem, sunt apta significare tanquam indefinita non minus unam quam plures vices: ergo cum tanquam continentes gratiam amplè sint accipienda, debent accipi de pluribus vicibus. Quænam verò ex his duabus sententijs videatur verior & se-cior, & in in quo sensu, constat ex dictis supra num. 277.

Nonnemo conatur duas has inter se dissidentes opiniones conciliare, mediante subjecta indulgentiarum distinctione: dicendo prioris sententiæ Patronos loqui de plenarijs seu totalibus indulgentijs, posterioris verò de non plenarijs seu partialibus, & has pluries eadem die adipisci posse, non verò illas: cum enim non plenariæ non ex integro una vice totum reatum pœnæ temporalis, divinæ justitiæ debitæ, exhauriant seu tollant, sed tantum partialiter, seu partem illius, poterit quis pluries in die visitando Ecclesiam illas lucrari: secus verò se res habet in plenarijs; hæc quippe cum semel obtentæ totum simul reatum tollant, adeoq; nullam amplius materiam, post se pœnæ temporalis debitæ in tali subjecto relinquunt, haud videtur ejusmodi hominem alterius indulgentiæ plenariæ esse capacem: quia sublato jam omni pœnæ reatu, præfenti veluti materia, indulgentiæ plenar. quasi forma verè ampliùs in tali subjecto locū habere non posse videntur; cum cessante materia cesset & forma, &c. nisi quis, ut supra Cap. XI. diximus novum aliquod peccatum illo die committat &c. aut nisi indulgentiæ illæ plenariæ, ex indulto Pontificis, de defunctis applicari possint, tunc quippè pluries visitando Ecclesiam, eas indulgentias etiam plenarias lucrari quis poterit, semel videlicet pro se, & semel aut iterum pro defunctis.

QUÆRITUR sextò, An supra relatæ indulgentiæ Confratribus concessæ, possint ab ijsdem propria autoritate defunctis Confratribus, aut alijs applicari: dixi propria autoritate, quia autoritate Pontificia certum est id fieri posse. Certum est etiam, quod postquam indulgentiæ suam habuerunt effectum, non possint ampliùs alijs communicari, cum enim indulgentiæ effectus sit pœnas relaxare seu remittere, per veram & juridicam Pontificis, vel Delegati absolu-

287.

Indulgent. Confratribus concessæ nequeunt propria autoritate defunctis

D d d

tionem

aut alijs
applicari :
& quomo-
do id
fieri possit,
exponitur.

tionem, & pœnæ remissio, postquam per indulgentiam facta est uni, alteri eadem fieri nequeat, cum sit personalis, inabdicabilis, & ab ipsa persona inseparabilis, sequitur, quod postquam indulgentia suum habuit effectum, non possit, nec defunctis, nec vivis amplius applicari. Vnde solum dubium est, utrum antequam dicta indulgentia suum habuit effectum, possit defunctis applicari, non quidem certo & infallibiliter, sed ex pio offerentis voto, & divina acceptatione; ut si quis purgantium animarum devotus diceret: *Domine IESU peto, ac hanc N. vel has N. N. indulgentias, quas pro me consequi possem, applicare digneris tali, vel tali defuncto; &c.*

Communis sententia id fieri posse negat, ut videre est apud Dianam *Part. 10. Tract. 16. resol. 12.* Et ratio est; quia postquam indulgentia suum habuit effectum inabdicabilis est, ut modo dicebamus, ac proinde non potest alijs applicari: antequam autem suscipiens illam faciat suam, illam applicari non potest; cum nullus, excepto Pontifice, & ab ipso Delegatis, habeat Thesauri Ecclesiæ Claves, sequitur, quod nullus, privata possit autoritate, Christi, Sanctorumq; satisfactiones è Thesauris Ecclesiæ extrahere, alijsq; applicare, cum hæc satisfactionum extractio sit Clavium potestas, & certum sit, quod solus Pontifex, vel cui ipse Claves commiserit, auctoritatem habeat dispensandi Thesaurum satisfactionum Christi, ac Sanctorum. Sed hæc ratio solum probat, non posse Fideles, propria autoritate, per potestatem jurisdictionis, aut Clavium, Ecclesiæ Thesaurum dispensare vivis aut defunctis, sed non probat, quod non possint Fideles DEUM exorare, ut velit illam satisfactionum partem, quæ sibi contingeret, ex talis v. g. Ecclesiæ, in qua indulgentia est, visitatione, aut ex talis, vel talis pij operis executione defunctis applicare. Unde puto sententiam P. Gobat in *Thesaur. indulg. part. 2. cap. 21. q. 61. num. 466.* aliorumq; modernorum probabilem esse, cum pia valde sit, foveatq; pietatem in defunctos, ijsq; admodum sit utilis, nulliq; noxia, nec ipsi offerenti: qui hoc faciendo, actum eximium charitatis exercet, & si fortè DEUS illam indulgentiam ad offerentis votum applicare, aut acceptare renueret, in ipsius solum revertetur, Ita P. Gabriel à S. Vincentio *Part. 3. de Sacram. pœnitent. disp. 13. quest. 5.* juxta Romanam editionem. Consuli etiam poterit P. Dominicus à SS. Trinitate in supra citato Tract. Polemico de anno Jubilæi *controvers. II. cap. 2. 3. 4. & 5.*

QUÆRES septimò, An, & quomodo inter se differant & discrepent indulgentiæ, de quibus in hac Parte, & Communicatio meritorum seu bonorum operum, de quibus in III. hujus Operis Parte differuimus?

Attigerunt hanc materiam ac difficultatem S. Thomas in 4. sent. dist. 20. art. 3. & 4. similiter Soto in 4. dist. 21. q. 1. art. 4. Navarrus Tract. Miscell. de Psalt. Virg. Miscell. II. num. 4. quest. 6. Corduba lib. 5. de indulg. quest. 42. punct. 4. & alij nonnulli, è quorum doctrina conijcere licet, quod, & quantum, ac quomodo prædicta inter se discrepent. QUI NQ; inter indulgentias & jam dictam bonorum operum communicationem reperio discrimina: quorum primum est, quod indulgentiæ, ut tales, valent duntaxat ad satisfaciendum DEO, pro pœnis debitis ratione peccatorum præteritorum, & quoad culpam jam dimissorum: at communicationes bonorum operum non solum ad hoc servire queunt, verum etiam ad obtinenda complura bona, tum temporalia, tum spiritualia, & permulta avertenda mala &c. per modum meriti de congruo, vel impetrationis; uti supra Parte III. Cap. II. V. & VI. dictum est.

Alterum discrimen est, quod indulgentiæ solum serviunt pro satisfactione delictorum commissorum ante tempus, quo quis illas lucratur, seu fructum earum consequitur: at præfata bonorum operum participatio servit ad remedium malorum præteritorum, præsentium, & futurorum, & ad impetrationem, ac conservationem multorum beneficiorum ac bonorum, atq; etiam ad satisfactionem pœnarum in hac, aut altera vita exolvendarum, si ad hoc, (ut in dicta III. Part. non semel expositum est) specialiter applicentur.

Tertium discrimen consistit in eo, quod per indulgentias applicentur satisfactiones Christi Domini, DEIPARÆ Virginis, cæterorumq; Sanctorum, repositæ in communi Ecclesiæ Thesauro: verum per præfata communicationem, quoad vim satisfactoriam nequeunt applicari bona opera personarum particularium, aut alicujus Religionis jam facta, sed solummodo præsentia, aut futura, cum non detur Thesaurus privatus, cujus illi clavem habeant, distinctam à communi clave Pontificibus commissa, ut latius exposuimus Cap. V. dictæ Partis.

Quartum discrimen est, quod in indulgentijs, sicut & in Sacramentis

D d d 2

288.

Ostenditur quomodo inter se differant indulgentiæ, & bonorum operum communicationem.

mentis applicentur merita passionis Christi, & hoc non nisi per clavem Ecclesiæ, ac de communi Thesauro ejusdem: verum præfata meritorum communicatio non fit per clavem Ecclesiæ, neq; de communi Thesauro ipsius, sed de bonis Religionis aut Congregationis illius, quorum fit dispensatio; nec fit autoritate aliqua potestatis super Ecclesiæ Thesauro, aut particularis personæ, five Communitatis, cum talis non detur, uti *loco citato* diximus, sed solum fit potestate communi naturali, quàm quilibet habet in suis, aut sibi commissorum bonis, ad distribuendum, vel donandum ea alijs. Hinc sequitur, quod per indulgentias homo liberatur, in foro DEI & Ecclesiæ, à pœnis debitis, atq; etiã injunctis per Confessarium pœnitentijs, quia constat de infinitate prædicti Ecclesiæ Thesauri, ac de ejus omnimoda sufficientia: & quia fiunt autoritate ejus, qui à lege & obligatione Ecclesiæ, per talem satisfactionem, via indulgentiæ factam, liberare potest. At per præfatas bonorum operum communicationes, etiã si fiant per Papam, cum non fiant, nisi de bonis personarum particularium, aut Congregationum, quæ nec sunt infinita, nec constat esse sufficientia ad talem satisfactionem, non liberatur homo, saltem in foro Ecclesiæ, à pœnitentijs injunctis per Sacerdotem; neq; vim habent indulgentiarum, sed communicationes & suffragia dicuntur, prout tradit Angelicus Doctor in 4. *dist. 20. art. 3. & 4. & in supplem. 3. part. quest. 26. art. 1.*

Quintum demum discrimen in eo versatur, quod in indulgentiarum largitione verè & propriè reperitur clavis jurisdictionis, & auctoritative fit per illas pœnarum peccatis dimissis debeatum relaxatio: verum quando Prælati, aut Personæ particulares applicent sua, vel Communitatis suæ bona opera ac suffragia, quæcumque etiam illa sint, non utuntur clave jurisdictionis ullo modo auctoritative, nec propria autoritate remittunt, aut relaxant tunc peccatorum pœnas, sed solummodo ea applicant alijs ex charitate, sine ulla autoritate jurisdictionis.

